

Negativitetens psykiska interaktion

Välkomna! Var välsignade, alla mina älskade vänner här. Kärlekens kraft och sanningens styrka kommer alltmer att manifesteras inom er allteftersom ni växer på er väg.

Jag skulle först av allt vilja säga till er att majoriteten av er har lärt sig att vara medveten om och erkänna en hel del negativitet. Betydelsen av den processen kan än så länge inte ens uppfattas. Det gör stor skillnad huruvida man är medveten om sin negativa intentionalitet eller huruvida man famlar blint, agerar ut och följaktligen lider av en speciell slags förvirring som gör mer ont än fysisk smärta. Denna nya medvetenhet gör lika stor nytta för dig som för andra. I detta föredrag skulle jag vilja visa er vad den omedvetna psykiska interaktionen mellan dig och andra innebär vad gäller förlusten av kärlek och smärtan i skulden som jag talade om i förra föredraget.

När du endast är diffust medveten om din negativitet och endast vagt anar skadan den åsamkar andra, är du fångad i en strid där du skuldbelägger, rättfärdigar dig själv, känner hjälplöshet, avvisar och tvivlar på dig själv. Du kan inte undgå att haka fast andra, med sina egna omedvetna konflikter, i din egen negativitet. Du binder dem i en kamp likvärdig med den jag just har beskrivit.

Många av er har redan börjat inse att man genom att förneka sin negativitet drar på sig en dubbel skuld. Först finns skulden för den negativa inställningen i fråga. Detta kan vi kalla den primära skulden. Sedan dras du in i skulden över att förneka denna negativitet, som vi kan kalla den sekundära skulden. Om den primära skulden erkändes och dess konsekvenser verkligen accepterades, skulle den upphöra att vara en skuld. Men den sekundära skulden måste väga tungt i allas själar. Det är en börda som förbrukar mycket vital livsenergi. Detta förnekande innebär alltid inre eller yttre skadliga handlingar gentemot andra och kan därför verkligen kallas en synd, eftersom du straffar andra för dina egna misslyckanden, för dina egna negativa intentioner, din egen kärlekslöshet, osannfärdighet, illvilja och dina egna orättvisa krav.

Om du exempelvis är medveten om att du inte vill älska och inte skulle låtsas som något annat, är detta ditt ansvar. Om du inser att du betalar ett högt pris för en kärlekslös tillvaro, men du låter det vara så, har du åtminstone inte hakat fast andra i din skuld för att inte älska. Du kommer

naturligtvis att vara ensam, men du har gjort ett val; du vet det och du betalar priset för det. Du undanhåller världen din underbara kärleksförmåga, det är sant, och i den bemärkelsen misslyckas du.

Men när du skuldbelägger andra för din bristande kärlek, även om du använder deras faktiska tillkortakommanden som din ursäkt, när du straffar dem för resultatet orsakad av din egen kärlekslösa inställning och bygger upp argument för att berättiga ditt eget tillbakahållande, då syndar man verkligen, mina vänner.

Den här processen är mycket utbredd, mycket vanlig och samtidigt så subtil att endast personer som äger ett avsevärt mått av inre medvetenhet kan börja få insikt om den hos sig själva och därför även hos andra. Den är en grundläggande inställning. Den förekommer i variationer och i olika grader av intensitet. När den inte erkänns, yttrar sig vägran att älska ofta i följande inställning: ”Jag vill inte ge dig någonting – vem ”du” än må vara – men jag kräver att du ger mig allting. Om du inte gör det, kommer jag att straffa dig.” Den här inställningen är mycket typisk. Ju mer dold och ju mindre medvetet uttryckt den är, desto mer lömsk blir effekten på jaget och andra. Det är alltid relativt lätt att förneka, rationalisera, förvränga, dölja eller använda halvsanningar för att rättfärdiga den här inställningen.

Flera av mina vänner har på senare tid blivit medvetna om den här inställningen och kunde erkänna den inte bara för sig själva, utan även för sina vänner. När detta sker, är inflödet av hälsa, av den psykiska sanningens rena luft omedelbart. Den följer av att man befriar sig från den sekundära skulden. Ju mer du blottlägger varje detalj i avvikelserna mellan dina krav, dina egna icke-givande intentioner och straffet du utdelar när dina krav inte uppfylls, desto mer renar du dig från din skuld. Ju tydligare du kan se den absurda orättvisan i vad du kräver jämfört med vad du ger, hur annorlunda du insisterar på att bli behandlad jämfört med hur du behandlar andra och exakt hur du väljer att straffa – alltid så att du inte kan upptäckas, så du kan inte göras ansvarig – desto snabbare kommer du att befria dig från en börda som orsakar depression, vända, oro, hopplöshet och ofta även fysisk sjukdom såväl som materiell frustration.

Ett av de mest populära sätten att straffa andra för att de inte svarar med kärlek på din icke-givande inställning är att göra dem skyldiga, att bygga upp argument på ett sådant sätt att de tycks utgöra orsaken till din bedrövelse. Du övertygar framgångsrikt dig själv om detta på grund av att du bara väljer att se resultatet av ditt tillbakahållande och ditt illvilliga eller kanske fega icke-givande. Du väljer att blunda för att andra inte kan svara på det sätt du önskar när ditt eget psyke fortfarande är genomsyrat av denna negativa, icke-givande inställning gentemot livet.

Din negativitet säger: ”Jag kommer att förneka sanningen och skuldbelägga dig för att du inte ger mig allting och för att du inte låter mig komma undan med mina ensidiga krav. Och om du dristar dig till att reagera på det, kommer jag att straffa dig genom att hata dig och genom att skuldbelägga dig ännu mer.” De som befinner sig i början på sin väg eller de som har en mycket stark investering i sin idealiserade självbild, som inte ger något utrymme för den här sanningen, kommer först att tro det är helt omöjligt att även de kan hysa en sådan inställning. Din bästa mätare för att avgöra huruvida och i vilken utsträckning den finns, är att rådfråga ditt sinne och dina känslor. Om du känner dig bekväm med andra, utan oro, om du vidgar ditt liv på ett glädjefyllt sätt och om du betraktar tillfälliga svårigheter som meningsfulla språngbrädor, då har du redan i hög grad övervunnit denna giftiga inställning. Men även du måste också ha haft den och måste ha hanterat den på ett sannfärdigt sätt. Ingen är helt fri från den till att börja med. Om du inte har upptäckt den här inställningen, behöver du arbeta dig genom ditt högmod, din investering i dina förespeglningar, din feighet.

När du erkänner din negativa intentionalitet utför du den mest fundamentala kärlekshandlingen. I samma stund som man erkänner vad man gör, utför man en kärlekshandling, mina vänner, oavsett om man vet om det eller inte. Om du inte erkänner din negativa intention kanske du ger mycket, men aldrig det som räknas mest. Du kanske ger saker, pengar, goda gärningar, till och med ömhet och omtanke, men de är tomma gåvor som inte frigör den andra genom det ärliga erkännandet av din negativitet.

Skulden som orsakas av dina orättvisa krav, din avoghet, tillbakahållandet av din kärlek och den växande skulden som orsakats av att du straffar andra för din bedrövelse, måste tära på din styrka och ditt självuttryck. Det gör dig verkligen svag. Hur kan man, så länge man fortsätter med den här inställningen, någonsin ha tilltro till sig själv, någonsin tro på sin värdighet som en fri människa? Du kan försöka alla möjliga konstlade sätt för att ingjuta ett självförtroende i dig, men det kommer aldrig att fungera om du inte möter den sekundära skulden och ger upp den genom att erkänna den. Du kan då till och med, om du så väljer, förbli i den primära skulden – skulden över att inte vilja älska, men du har åtminstone tagit ansvar för detta.

Mina vänner, detta är en dualitetens värld. Det finns så mycket förvirring på grund av antingen/eller-alternativen, och ämnet som vi diskuterar är särskilt benäget till en sådan förvirring. Mänskligheten hejdas av föreställningen om att man antingen själv borde skuldbeläggas – för vad det nu kan vara – eller också borde den andra personen det. Antingen är du dålig och har fel eller så är den andra dålig och har fel. Detta skapar en allvarlig belägenhet som gör det omöjligt att vara i sanning. Om du har fel och den andra personen är oskyldig, känner du att det finns något som inte riktigt stämmer i situationen. Du känner också att ett otillbörligt ansvar har lagts på dig. Om du är den som bär den enda skulden, förväntar du dig säkert att bli utstött. Detta antagande är

en outhärdlig börda; det är inte sant och det tillåter inte en klarhet. Det gör att du känner dig ännu mer underlägsen och inte värd att älskas. Din bedrövelse tycks vara ett rättvist straff snarare än ett val som du är fri att ändra närhelst du bestämmer dig för det. Genom att ta på dig den enda skulden, ger du andra tillåtelse, så att säga, att i hemlighet utagera sina egna negativa intentioner.

Eller omvänt, om du behöver vara helt och hållet rättfärdigad i din förklaring av ditt beteende, så försätter du dig även då i en förfärlig belägenhet: du känner återigen att något inte stämmer, du vet att det inte går ihop med sanningen att göra den andra helt dålig heller. Om du behöver skydda denna förespegling, vilket kan förefalla önskvärt för att rentvå dig från skuld, kommer du att bli ängslig, rädd, hotad av att få dina försvar genomträngda – så du har inte råd att vara avslappnad, naturlig och nära andra. Din personliga insats i din ”oskuld” förhindrar intimitet. Återigen kan du inte känna rätt.

De flesta människor är fortfarande oförmögna att uppleva hur deras förvrängning och negativitet direkt påverkar, förstärker och hakar fast i andras förvrängningar och negativitet. De är fortfarande alltför indragna i den dualistiska kampen där de försvarar sin illusoriska självbild. De är därför blinda för den psykiska verkligheten där en ständig interaktion mellan jaget och andra äger rum. Inställningen ”antingen är jaget eller den andra helt dålig” skapar förvirring, skuld och självtvivel.

Från psyke till psyke äger följande interaktion rum. Anta att du inombords säger: ”Jag kommer att straffa dig för att du inte uppfyller mina omätliga krav. Jag kommer inte att älska dig eller ge dig något. Jag kommer att straffa dig genom att göra dig skyldig och om du vill ha något av mig så kommer jag inte att ge dig det. Jag straffar dig mest effektivt genom att göra mig själv till offret, så att du inte kan skuldbelägga eller fånga mig.” Anta att den andra personen kämpar inombords med att ge upp ett liknande försvar. Hans eller hennes motstånd säger: ”Du får inte ge upp det. Andra är ute efter att skada dig, utnyttja dig, göra dig till ett offer. Om du öppnar ditt hjärta för att älska, kommer du inte att få något annat än avvisande, orättvisa och hat i gengäld. Det lönar sig inte. Det är bättre för dig att förbli sluten.” Bara föreställ er hur inställningen där man gör sig till ett offer kommer att stärka den andra personens irrationella motstånd mot att vara öppen, sårbar och kärleksfull. Den skrämde delen av jaget, som är inriktad på en ”skyddande” negativitet och ett ”skyddande” tillbakahållande, får ett bakslag i denna kamp när den möter en sådan negativ intentionalitet. Detta straff tar ofta formen av allvarliga anklagelser som svärtar ner den andras karaktär. Ni kanske aldrig har tänkt på det på det här viset, men om man undersöker det noggrant, ser man att detta är precis vad det innebär. Eller du kan även använda andras verkliga misslyckanden som ursäkter att straffa dem för att de inte lever upp till dina krav och för att de inte accepterar ditt avtal i vilket de ger allt och du ger lite eller inget på den nivån. På andra nivåer kan något helt annat vara fallet.

Den omedvetna interaktionen inom detta område förstärker och berättigar således övertygelsen om att negativiteten är ett nödvändigt försvar. Sett ur denna snäva utsiktspunkt, tycks hållningen vara riktig. När du utövar din negativa intentionalitet, är du på så sätt också ansvarig för den andra. En av den andliga verklighetens synbarliga paradoxala sanningar är att du är ansvarig för dig själv och du är också ansvarig för den andra, vartdera på olika sätt. Andras negativa intentionalitet skadar och hindrar av samma skäl dig och de är ansvariga för att göra detta mot dig. De skulle dock inte kunna lyckas om du inte ihärdigt höll fast vid din egen negativitet. I denna bemärkelse är ansvaret ditt. Alla har valet att antingen använda den andras onda avsikter som en ursäkt för att stanna i sina egna eller leta efter ett nytt sätt att svara på livet. Det är därför lika sant att du är uteslutande ansvarig för dig själv och andra är uteslutande ansvariga för sig själva, liksom att alla är ansvariga för den andra personen.

Eftersom det i slutändan inte finns någon uppdelning mellan jaget och den andra, måste båda vara sanna. Du är de andra och de andra är du. Separationen är lika mycket en illusion som antingen/eller-dualiteten. Det är inte heller så att du är ansvarig för dig själv eller för andra eller att andra är ansvariga för sig själva eller för dig. Det finns inte några antingen/eller: allting är ett.

När du därför upphör med det gamla mönstret av att skuldbelägga andra i syfte att rättfärdiga dina orättvisa och kärlekslösa krav, frigör du inte bara dig själv från denna förfärliga dubbla bindning, du hjälper också till att frigöra den andra personen. Andra bör naturligtvis inte vara beroende av dig; de måste sörja för sig själva och finna sin egen frälsning. Du kanske säger: "Andra borde inte vara beroende av mitt övervinnande av min negativitet och mina problem så att de kan övervinna sina." Och du har både rätt och fel. Du har rätt i att det verkligen är andras ansvar och att de kan göra det oavsett vad du gör, förutsatt att de verkligen vill det. Deras ansträngning, hur mycket de satsar på och helhjärtat engagerar sig i sig själva avgör resultatet, oavsett vad andra, du själv inräknad, gör. Men du har också fel i att inte se att genom din sannfärdiga handling, som är en kärlekshandling, hjälper du till att frigöra andra från sin intrassling. När du klargör vad din negativa del är, avlägsnar du en hel del förvirring och tvivel, så att den sanna bilden av var och i vilken utsträckning varje part bidrar till en negativ delaktighet och psykisk interaktion kan visa sig. Detta har en oerhört befriande effekt.

Det finns särskilda faser i den mänskliga utvecklingen när en individ finner det nästan omöjligt att komma ut ur sitt negativa försvarssystem och ut ur övertygelsen om att detta försvar är nödvändigt, om inte en av dessa människor som personen är intrasslad med frigör dem från kroken genom att erkänna sin egen negativa intentionalitet, destruktiva inställning, oärlighet och elakhet. Bara föreställ dig hur du skulle känna när någon nära dig, som har gett dig smärta genom att peka ut din verkliga och din falska skuld, men som också har förvirrat dig genom att förneka

sin egen skuld, plötsligt sa till dig: ”Jag inser att jag inte vill ge dig kärlek. Jag vill kräva av dig och sedan skuldbelägga dig, anklaga dig och straffa dig när du inte möter mina krav. Men jag tillåter dig inte att känna dig sårad, för även om jag vill sår dig, vill jag inte att jag ska känna mig skyldig för att du är sårad.” Bara föreställ dig hur detta skulle göra dig fri! Ett sådant erkännande kan plötsligt rensa upp så många förvirringar! Det är inte särskilt troligt att du skulle svara på denna kärlekshandling genom att vara självriktig och agera som den helt oskyldiga som alltid har vetat om detta och nu har erkänts som det oskyldiga offret.

Om du erkänner dina liknande orättvisa krav, din feghet i givandet av dina känslor samt din negativa intentionalitet, kan det utan tvivel vara smärtsamt för ditt högmod, men verkligen inte för någonting annat! Den andra som hör det har i den stunden tagit emot en kärleksgåva från dig, även om du kanske fortfarande inte vill älska med ditt hjärta, med dina känslor, med ditt inre väsen. Men du har börjat älska genom att vara sanningsenlig.

Genom att frigöra andra från den falska skulden som du har placerat på dem för att dölja din egen, tillåter du dem att titta på sin egen verkliga skuld utan självförödelse och utan den smärtsamma inre kampen där den ömsesidiga skulden och de ömsesidiga anklagelserna helt blandas samman. Frigörelsen och klarheten leder ofta till att de djupaste problemen blir lösta. Det är som om personligheten behövde denna ”yttre” nåd, denna hjälpande hand. Den oärliga placeringen av skulden på andra gör i själva verket deras sanna uppenbarande av sig själva omöjlig; det innebär att om de erkänner skuld, har du rätt i att anklaga dem för att vara dåliga och för att vara orsaken till din bedrövelse. Det är så här människor hakas samman i förnekelse, projicering av skuld, antingen/eller-kamp, förvirring och negativa interaktioner. Någon måste börja lossa på krokarna och lösgöra knutarna.

Negativ intentionalitet är ett försvar. Den grundar sig i den medfödda övertygelsen om att man inte kan lita på världen och det enda sättet som jaget kan skydda sig på är att vara lika elakt som världen antas vara – eller elakare. När du erkänner din illvilja, hjälper du andra att börja lita på världens och människors anständighet. Du kan då börja fundera över: ”Det kanske trots allt inte är så farligt. Kanske är jag inte ensam i min dolda skam och skuld. Kanske kan jag släppa taget. Kanske kan även jag erkänna dessa känslor utan att ensam hållas ansvarig.” Vilken skillnad detta skulle vara i din inställning till livet, i din andliga hållning som en mänsklig individ!

Ditt energisystem måste börja förändras. När ni alla arbetar tillsammans på detta ärliga sätt, blir kärlek inte ett påbud som viljan och sinnet utfärdar; den blir inte en abstraktion, den blir inte något teatraliskt eller en sentimental gest. Den blir kraftfull, uttrycklig och fri. Ärlighet är den mest behövda och mest sällsynta formen av kärlek bland människor. Utan ärlighet kommer illusionen

alltid att förbli att du är separerad från andra, att era intressen går emot varandra, att du måste vinna över andra för att skydda dina intressen och omvänt.

Bara när man vet om sin egen negativitet, mina vänner, verkligen erkänner den, tar ansvar för den och inte längre projicerar den på andra och samtidigt förvränger verkligheten för att kunna göra det, kommer plötsligt en ny inblick i andra människors förehavanden att erhållas. På så sätt kommer du, även när de inte erkänner det, att veta vad som pågår. Och även detta är befriande. Det tar er också ut ur förvirringen och skulden av ”Var felar jag i min bedrövelse? På vilket sätt har jag orsakat den? På vilket sätt har andra orsakat den?” och där du således pendlar mellan att skuldbelägga andra och skuldbelägga sig själv. Ingetdera leder till någon lösning. Men i samma stund som du tar ansvar för dina negativa, destruktiva inställningar gentemot andra, även om andra inte är villiga att göra detsamma, ser du tydligt bilden. Du hakar ur dig själv, inte bara genom ditt erkännande och din självkänedom, utan också genom att förstå den andra personens negativa intentioner, dennes utagerande och oärliga projiceringar. Detta är anledningen till att alla som erkänner det värsta inom sig oundvikligen känner upprymdhet, befrielse, energi, hopp och ljus som det omedelbara resultatet.

Andligt växande ger dig gåvan av att känna till andra människors insida: deras tankar, deras intentioner, deras känslor. Detta är inte magi; det sker naturligt eftersom du och andra i verkligheten är ett. Allteftersom du läser ditt eget sinne på ett korrekt sätt, kan du inte undgå att läsa andras sinnen – eftersom det i verkligheten bara finns ett sinne. Andra människors sinnen är stängda böcker endast så länge du gömmer dig från ditt eget sinne. Att kunna läsa andras sinnen skulle innebära en farlig magi om den kom sig av en individs psykiska förmåga. En sådan förmåga skulle kunna missbrukas. Men närhelst denna förmåga växer organiskt som en biprodukt av att man känner till sin egen inre beskaffenhet, är den naturlig och kan inte missbrukas i maktbegärets och negativitetens tjänst.

Vad som idag tycks vara ett helt och hållet separat väsen kommer att ses för vad det är i den odifferentierade verkligheten, när en djup sannfärdighet har uppnåtts. Det kommer att visa sig att allting är ett, att det bara finns ett medvetande. Vilken befriande upplevelse det är att känna och att se in i andra, att inte längre vara förvirrad och sliten itu! Denna förmåga växer av att ge upp intresset i att dölja, projicera, förneka och förvränga; den växer av att ge upp en inställning som inte bara förvirrar andra runt omkring dig som befinner sig i ett liknande tillstånd, utan som förvirrar dig precis lika mycket.

I det förra föredraget diskuterade vi skuldens smärta. Skuldens värsta smärta infinner sig när du inte riktigt vet vad som är din del i en interaktion och vad som är den andras del. Detta slags

lidande kommer endast från ett döljande. Det sliter dig itu, får dig att lida där du söker blint som ett fångat djur. Men du är ditt eget offer. Du har fångat dig själv genom att välja att inte vara ärlig.

Närhelst människor växer in i ett mer utvidgat tillstånd, behöver de olika verktyg. Låt oss ta den enkla analogin av någon som driver ett företag. När verksamheten fortfarande är mycket liten, är organisationen anpassad efter firmans storlek och syfte. Den är lämplig och därför harmonisk. Men när verksamheten expanderar, passar organisationen som skapades för en liten inrättning inte längre den större inrättningen. Den skulle inte längre vara lämplig och skulle inte kunna fungera på ett smidigt sätt. Om ägarna vore alltför orubbliga för förändring och framhärdate i att hålla sig kvar vid det gamla, beprövade sättet, skulle de antingen misslyckas i det expanderade företaget eller skulle åtminstone finna det mycket svårt att bedriva verksamheten.

Samma lag, mina vänner, gäller för er inre expansion. Allteftersom du växer och lär dig om dig själv, och därmed om andra och världen, upplever du livet på djupare och mer varierade sätt – vilket när allt kommer omkring är din anledning till att inkarnera. Allteftersom du vinner förståelse och lär dig att uppleva känslor som du tidigare har undvikit, förbereder du så att säga marken för en ”expanderad verksamhet”. Praktiskt sett innebär detta att inställningar som en gång var användbara, nu blir destruktiva och begränsande.

Det händer så ofta på utvecklingens väg att individer växer på olika sätt och förbereder marken för nya nödvändiga inställningar till livet. De kan dock hejda denna expansion genom att vägra att ge upp vissa inställningar. Ni behöver alltså anpassa er till nya sätt att svara på världen, mina vänner, som svarar på ett annat sätt på andra människors reaktioner gentemot er, på vad som sker runt omkring er och på vad som sker inom er. Detta kommer först att äga rum genom att veta att ditt gamla gensvar är en betingad reflex skapad för att passa ett mindre sätt att fungera i livet, därefter genom att ifrågasätta den här reflexen samt övertygelserna bakom den. Sist men inte minst – och detta är grundtemat för kvällens föredrag – genom att välja kärlek snarare än separation som ditt sätt att vara i världen.

Återigen, detta får inte bara vara ord, bara ett mentalt begrepp, ett forcerat försök eller ett sentimentaliserat överspel som täcker över många saker du inte vill erkänna. Det måste omsättas i praktiken beroende på var du befinner dig inombords. Att erkänna din negativitet är alltid en kärlekshandling, oavsett om den görs direkt för personen i fråga, där detta är möjligt, eller för en hjälpare som inte personligen är inblandad i din negativitet. Det är fortfarande en kärlekshandling gentemot universum. Var ni än upptäcker er negativitet, mina vänner, även medan du fortfarande väljer att stanna kvar med den, kontempera över att du en dag vill ge upp den i kärlek till universum, i kärlek till dig själv.

Kärlek är nyckeln. Om man inte öppnar sitt hjärta måste man tyna bort. Ni har alla sett att oavsett hur sann en viss diagnos kan vara, hur många insikter man har vunnit vad gäller ett bekymmersamt tillstånd, dess bakgrund, historik och dynamik, om man inte åtar sig att öppna sitt hjärta, kan inte någon verklig förändring någonsin äga rum. Ni kan inte bli uppfyllda, mina vänner, om ni inte låter er själva känna från hjärtat. Och det finns ingen vits med att låtsas att du vill älska, att du ens faktiskt älskar, så länge du är rädd för att känna dina känslor. I den utsträckning som det är så, håller du dig tillbaka från att älska.

Du kan inte vara stark och modig, du kan inte älska dig själv, om du inte älskar. Det är lika sant att bara när du älskar andra, kan du älska dig själv. Det första steget måste vara att vara villig att älska. Du börjar inte älska bara för att du väljer att göra det. Du måste kalla på din innersta kärnas gudomliga natur att ge dig nåden att älska. Guds nåd kan manifesteras genom dig på ett sätt som får dig att öppna ditt hjärta och förlora din rädsla för känslor, för att vara sårbar. Detta är allt du behöver. Om du inte älskar, har du ingenting. Om du älskar, har du allting. Men om du älskar på ett falskt sätt, som en förespeglning, är detta mycket, mycket mindre kärleksfullt och mycket mer bedrägligt och skadligt än när du erkänner ditt hat. Att erkänna ditt hat är mer kärleksfullt än en synbarligen kärleksfull handling som förnekar hatet. Begrunda detta, mina vänner.

Ta den tid ni behöver för att absorbera materialet jag som har gett och för att upprätta den mest verkliga och vitala av all direkt kommunikation: den med ditt andliga jag. För att göra detta, måste självbedrägerier och förespeglningar avlägsnas. De blockerar alltid vägen till Gud inom dig. De av er som ännu inte har upptäckt var och på vilket sätt ni inte älskar, bör gå in för att göra det. Låt er inte bedras av var ni redan älskar. Fråga dig själv hur uppfylld du känner dig i det. Hur varm och ohotad känner du dig med andra? Hur bekväm känner du dig i livet? Detta utgör ditt svar på hur kärleksfull och hur sanningsenlig du är. Och då kanske kärlekens första steg kan initieras: Erkänn ditt hat. Erkänn din önskan om att straffa. Erkänn din illvilja. I den grad du gör det, börjar du älska. Du har påbörjat det första steget på kärlekens trappa i samma ögonblick du erkänner den fula sanningen som du ville dölja och som du dessutom gjorde den andra personen ansvarig för. Du gjorde detta genom att antingen förvränga verkligheten eller genom att använda något som var delvis sant som din ursäkt.

Att förstå detta, mina vänner, kräver en hel del meditation och genuin god vilja. Men då, vilken nyckel detta är till livet! Man behöver på djupet vilja se detta. Ju mer du stretar emot expansionen in i ett nytt sätt att fungera när du är redo för det, desto större och mer smärtsam måste den nödvändiga krisen vara. Ju mer frivilligt och utan motstånd den sker, desto mer friktionsfri blir övergången till ett nytt, mer sannfärdigt, mer kärleksfullt tillstånd.

Förbind er till att gå vidare och djupare i den här riktningen. Förbind er till att gå hela vägen med det och därmed hjälpa er själva och dem som finns omkring er. Tillåt detta att ske. Detta är den största välsignelsen som kan finnas. Ni kommer att skapa det nödvändiga nya klimatet för en ny omgivning – inifrån och ut.

Detta var verkligen ett välsignat arbetsår, mina vänner. Många av er har uppenbarat ett andligt växande i synliga uttryck i form av ett mer uppfyllt liv, mer frid och trygghet och yttre uppfyllelse som ett resultat. De följande åren kommer att bli ännu mer så, allteftersom ni vidgar er kärna av andligt lärande och rening.

Ni är verkligen välsignade. Varje steg i sanning, varje steg mot kärlek, frigör mer andlig energi. Varje steg i anständighetens anda aktiverar mer av er gudomliga natur. Var denna gudomliga natur!

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-10-12